

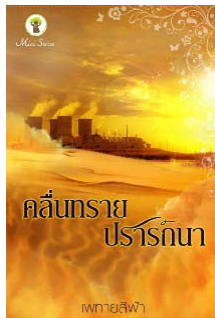
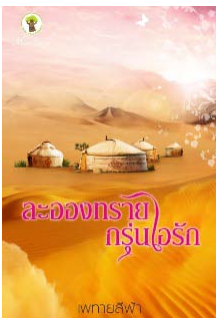
คลังแสงประไพ

ลิขสิทธิ์ © วรบุษ ภัทติยมงคลกุล

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

แต่งโดย เพทายสีฟ้า
พิสูจน์อักษร วุฒิภรณ์ เสียงแดง
กนกรัตน์ ภัทติ

มินิซีรีส์ ชุดเส้นทางรักทะเลทราย
ละอองทรายกรุ่นไอรัก
คลื่นทรายปรารถนา
เงาทรายในสายลม

รูปเล่มกับสำนักพิมพ์ กรีนมายด์

แทนตะวัน

ผืนทรายเปรียบเสมือนความมั่นคงของชายหนุ่มที่ชื่อ 'ธาร์' ที่ยามดูคืนเขาก็พร้อมจะเป็น 'คลื่นทราย' ลูกใหญ่ ซึ่งมักจะก่อตัวขึ้นท่ามกลางหน้าที่บนผืนทรายสีน้ำตาลทอง หากจะมี...ก็เพียง 'ความผูกพัน' ที่บ่มเพาะจากวัยเยาว์ของ 'ฮามะ' หญิงสาวสวยที่ทำให้คลื่นทรายไม่ซัดกระหน่ำ

เผ่า 'โอลิวิน' เป็นหนึ่งผืนทรายที่สร้างให้เขาและเธอเติบโตขึ้น อีกทั้ง 'ภาระ' ที่อยู่บนผืนทรายของ 'อุสต์วาดี' ก็ทำให้ทั้งสองหัวใจนั้นก้าวแกร่งและมั่นคง

การเชื่อมทั้งสองผืนทรายให้เป็นหนึ่งเดียว เริ่มขึ้นท่ามกลางการเผชิญกับธรรมชาติที่แปรปรวนอยู่ตลอดเวลา หากกำลังจะมีหนึ่ง 'เหตุการณ์' ที่ทำให้ระลอกคลื่นนี้ พร้อมจะกลบทุกสิ่งให้จมมิดอยู่ใต้ผืนทราย...

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณมารดาผู้ให้กำเนิด และขอขอบคุณเวปเด็กดีที่เป็นสื่อกลางในการให้โอกาสสำหรับนักเขียน สุดท้ายขอขอบคุณสำนักพิมพ์ กรีนมายด์ ที่ช่วยสานต่อตัวอักษรให้เรียงร้อยเป็นเล่มหนังสือ

นิยามของผู้เขียน 'อักษร' ทุกตัวเสมือนดาบสองคม จึงเป็นหน้าที่ของ

'นักเขียน' ที่ต้องถ่ายทอดด้วยจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม หาก 'อักษร' ตัว
ใดส่งผลกระทบต่อบางแง่บางมุมในความรู้สึกของผู้อ่าน 'ผู้เขียน' ขอน้อมรับคำติชม
ไว้แต่เพียงผู้เดียว

คลังแร่สาย

รถจี๊ปสองคันขับนำแนวแถวรถบรรทุกขนาดเล็กรที่กำลังเคลื่อนขบวนอยู่บน
ผืนทรายสีน้ำตาลทอง จากระยะทาง 'เหมืองวาจิว' มุ่งสู่โรงไฟฟ้า 'อุสต์วาดี' และคน
ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ย่อมมีเป้าหมายเดียวกัน ในการจะให้ทุกแผ่นบนผืนทรายได้มีแสง
สว่างส่องนำทาง

ระลอกคลื่นทรายล่อรับแสงสว่างของดวงอาทิตย์ ที่นำพาความร้อนแรงสาด
ส่องไปทั่ว ก่อนที่จะเบาแสงลง โดยปล่อยให้สายลมค่อยๆ พัดอย่างแผ่วเบา และ
หมูนอนจนก่อเป็นพายุทรายพัดโหมกระหน่ำ

เม็ดทรายถูกพัดหอบจากแรงลมให้มาอยู่รวมกัน ก่อนจะยกตัวขึ้นเป็น
กำแพงสูงชัน ซึ่งมองคล้ายคลื่นใหญ่ ที่พร้อมจะกลบทับทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้ามาใกล้

"ระวัง" เสียงตะโกนแข่งกับกระแสมเป็นทอดๆ เพื่อส่งสัญญาณให้ทุกคน
เตรียมพร้อม

เหล่าทหารที่อยู่บนรถบรรทุกแต่ละคัน รีบลงมาหลบอยู่ข้างรถ พร้อมทั้ง
กระชับผ้าที่ปิดบังใบหน้าของชุดชาวทะเลทราย เพื่อไม่ให้ฝุ่นทรายแทรกเข้าไปทำ
อันตรายกับอวัยวะสำคัญ

ร่างสูงที่อยู่บนรถจี๊ปมองสำรวจเพื่อนทหาร เหมือนต้องการตรวจดูความปลอดภัยของคนที่มาด้วยกัน ก่อนจะกระโดดหลบไปข้างๆ รถ เพื่อรอให้พายุทราวยผ่านไป

ดวงตานิ่งลึกลับมองผ่านผืนผ้าที่คลุมหน้าไว้อย่างมิดชิด เขาเห็นคลื่นทราวยที่กำลังสาดซัด สวนกับแรงลมที่กำลังโหมกระหน่ำ ตามสภาพของธรรมชาติบนผืนทราวยที่มักจะแปรเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา

ชายหนุ่มหวนนึกถึงในวัยเยาว์ ตอนที่เดินอยู่บนผืนทราวยของโอลิวีน ซึ่งไม่ว่าพายุทราวยจะรุนแรงแค่ไหน เขาก็ไม่เคยกลัวเกรง และคนที่มักจะซุกซ่อนอยู่กับเขาก็ไม่เคยปริปากบ่นสักคำเหมือนกัน

มือใหญ่สอดเข้าไปในเสื้อตรงแผ่นอก สัมผัสห้วงเล็กๆ ของกำไลที่เพ็งเอา ‘ลูกโอลิว’ ใส่ไว้ เพื่อเตรียมจะมอบให้ใครบางคนในเทศกาลที่จะถึงในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า เขาอดยิ้มนิดๆ ไม่ได้ เมื่อนึกถึงใบหน้าสวยของคนที่นั่งอยู่ในหัวใจของเขา มาตั้งแต่เด็ก

“ธาร์” เสียงตะโกนแข่งกับแรงลม

เจ้าของชื่อหันไปทางต้นเสียง ก่อนจะมองตามสัญญาณมือเพื่อนทหาร ดวงตานิ่งลึกลับมองไปทางกลุ่มอูฐที่อยู่อีกเขตแดนของผืนทราวยตรงนี้

“พวกเบดูอิน” เสียงเข้มเปรียบกับตัวเอง เขามองกระแสลมที่ค่อยๆ เบาลงจนกระทั่งม่านทราวยกลายเป็นละอองทราวยเข้าหยอกเข้ากับแสงแดดตรงหน้า

ธาร์ยืนขึ้นทันทีที่ลมสงบ เขามองเพื่อนทหารที่กำลังช่วยกันโกยทราวยออกจากข้างรถบรรทุกอีกด้าน เพื่อเปิดทางให้ล้อรถเคลื่อนตัวได้อีกครั้ง ก่อนที่เขาจะหัน

ไปมองกลุ่มอุฐูทางด้านไกลที่กำลังเคลื่อนขบวนออกไป

“พวกนั้นตั้งใจจะไปไหนกัน” เสียงท่อมก่อนหน้าี่ถามขึ้น

“ตรงนั้นเป็นช่วงรอยต่อเขตแดนพอดี ถ้ายังไม่เข้าเขตไหนไปก็ยังไม่เป็นไร”

ธาร์ยังมองนิ่งไปที่กลุ่มอุฐู “คุณั้น... พวกนั้นเริ่มตั้งกระโจมแล้ว”

“คงจะรอดูลาดเลาก่อน... ไม่แน่... พรงนี้้อาจจะข้ามมาทางเราก็ได้”

นายทหารให้ความเห็น

“พวกนั้นยังไม่ข้ามเขตตอนนี้”

คาร์นัคหันไปมองเพื่อนหนุ่ม ก่อนจะหันกลับไปมองกลุ่มอุฐูด้านไกลเสมือน
คำถาม

“เข้าคิดว่า... พวกนั้น... ไม่ใช่เบดูอินธรรมดาบนผืนทรายอย่างแน่นอน”

ชายหนุ่มหันกลับไปมองขบวนรถบรรทุกที่เตรียมพร้อมสำหรับการออก
เดินทางแล้ว ก่อนจะส่งสัญญาณมือ เพื่อให้รถทุกคนเคลื่อนตามกัน ดวงตานิ่ลึกลับ
อยู่เหนือขอบผ้าในชุดมิดชิดนั้น กำลังมองตรงไปยังผืนทรายข้างหน้าอย่างมุ่งมั่น
หากความกังวลที่พุ่งขึ้นมาจากข้างใน เหมือนกำลังส่งสัญญาณเตือนอะไรบางอย่าง...

ห้องฟ้าสีครามสดใสสอดรับกับระลอกคลื่นบนผืนทรายสีน้ำตาลทอง ซึ่ง
กำลังเคียงขนานกับโรงไฟฟ้าขนาดใหญ่ของ ‘อูตส์วาดี’ ที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางผืน
น้ำของท้องทะเล

ผืนทรายที่พุ่งตกลงอยู่ทางด้านไกล ยังไม่เท่ากับระลอกคลื่นทรายที่เกิดจาก
ล้อรถบรรทุกขนาดเล็ก ซึ่งกำลังวิ่งเรียงเป็นแถวยาว โดยมีรถจี้ปนำอยู่หัวขบวน เพื่อ

ลำเสียงแร่ยูเรเนียมเข้าสู่โรงไฟฟ้า

ชายหนุ่มร่างสูงในชุดรัดกุมแบบชาวทะเลทรายยืนอยู่บนรถจี๊ป เขากำลังมองผ่านกล้องส่องทางไกลไปทางทิศในทะเล ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสะดุดอยู่บนเนินทรายอีกด้าน

ดวงตานั้นลึกลับจ้องอยู่กับกลุ่มเงาที่เขารู้สึกได้ถึงความผิดปกติ ก่อนจะได้ยินเสียงห่มของนายทหาร ซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับรถ

“ชายแดนของอุสต์วาติอยู่ติดบาร์กีและมอนเต เรายังไม่รู้ว่าจะไปพวกไหน กำลังทำระเบิดเคมี”

“พวกบาร์กี” เสียงเข้มตอบสั้นๆ

“ถาร์...เจ้ารู้ได้ยังไง” คนขับเงยหน้ามองไปหน้าที่ซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าคลุมป้องกันฝุ่นทราย

“มอนเตเพิ่งจัดการกับกบฏภายในเสร็จไม่นาน พวกนั้นย่อมต้องเลือกพันธมิตรมากกว่าจะนำฝุ่นทรายของตนเข้าสู่สงครามอีกรอบ” ถาร์สรุปให้เพื่อนทหารฟัง

ชายหนุ่มมองเห็นกลุ่มม้าที่อยู่ตรงเนินทรายทางด้านไกล

“เราต้องระวังให้มาก บาร์กีขึ้นชื่อในเรื่องความเหี้ยมโหด ถ้าจะสังหารศัตรู ก็ย่อมไม่เลือกวิธีเช่นกัน” เสียงเข้มบอกเพื่อนสนิท

คนขับพยักหน้าอย่างเข้าใจ พลางมองไปในท้องทะเลทรายข้างหน้า

“เจ้ารอบคอบในเรื่องของข้อมูลอยู่ตลอดเวลา เจ้าถึงทำงานพลาดน้อยมาก”

“คาร์นัค” ชายหนุ่มเรียกเพื่อนทหาร “ข้าถูกฝึกให้เป็นนักรบมาตั้งแต่เด็ก ข้ารู้ว่าข้อมูลสำคัญสำหรับนักรบแค่ไหน เพราะถ้าข้าพลาด จะไม่ใช่เฉพาะข้าคนเดียว ข้า

อาจจะทำให้ทั้งเผ่าสูญเสียนักรบมือดีไปด้วย พวกเขาทุกคน...มีคนรออยู่ข้างหลัง”

“บุคลิกของเจ้าคุณนี่เฉยๆ แต่เจ้าใส่ใจเพื่อนๆ ทุกคน ข้าเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี
เองว่าทำไม...ท่านซีค...ถึงให้เจ้าคุมกำลังทหารของอูสต์วาติ เพราะท่านซีคมั่นใจว่า
...เจ้าจะไม่มีวันทิ้งคนที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเจ้า” น้ำเสียงเพื่อนหนุ่มชื่นชม
อย่างจริงใจ

“นี่เฉยๆ...ข้าทำตัวแยกขนาดนั้นเลยหรือ” คนถามเริ่มกลับมาทบทวน
คำพูดเพื่อน

คาร์นัคหัวเราะเบาๆ กับคนถาม เพราะจากน้ำเสียงเหมือนจะกังวลกับอะไร
บางอย่าง

“เจ้ามุ่งมั่นก้าวแกร่ง เหมือนฝันร้ายที่ทำให้ทุกคนรู้สึกถึงความมั่นคง แต่
ยามเจ้าดูต้น...เจ้าก็เหมือนคนฝันร้าย ที่พร้อมจะกลบทุกสิ่งทุกอย่างให้จมอยู่ใต้ฝัน
ร้าย” น้ำเสียงคนบอกกระซำนิดๆ

“แยะ” คนบอกเริ่มรู้ว่าทำตัวไม่ดี

“ที่เจ้าว่าแยะเนี่ย เจ้าคิดว่าตัวเองแยะเฉพาะกับเพื่อนๆ หรือ...เจ้ากำลังคิดว่า
ทำตัวแยะๆ กับใครบางคนด้วยหรือเปล่า” คนบอกลอยหน้ายั่วอยู่ไม่ไกล

“ไอ้คาร์นัค” เสียงเข้มดังลั่นอย่างเข้าใจความหมาย

เสียงผิวปากอย่างอารมณ์ดีของคนขับ ก่อนจะมองเห็นสะพานขนาดใหญ่
ตรงหน้า ซึ่งเป็นจุดเชื่อมระหว่างฝันร้ายกับฝันทะเล คนขับรถจี๊ปนำขบวนขนแคว
ตรงเข้าสู่โรงไฟฟ้า โดยมีร่างสูงที่เพิ่งนั่งลงบนเบาะด้านข้าง และหันมาทำตาเขียวใส
อย่างจริงจังกับความหมาย ‘ใคร’ ที่เพื่อนหนุ่มพูดถึง

ตราสัญลักษณ์แห่งแสงสว่างทั้งสี่ทิศ โดดเด่นอยู่บนยอดคฤหาสน์หลังใหญ่ หากการตกแต่งภายในนั้น เรียบง่าย เหมือนต้องการสะท้อนรสนิยมของคนที่ครอบครองสถานที่แห่งนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิ

ซีคซาฟาร์ผู้เป็นเจ้าของผืนทราย ‘อูสต์วาดี’ กำลังเดินผ่านห้องนอนใหญ่ มาตรงระเบียงด้านบนของตัวคฤหาสน์ ซึ่งมักจะเป็นที่พักผ่อนของหญิงสาวผู้เป็นภรรยา ที่ชายหนุ่มมอบสิทธิในตำแหน่ง ‘ซีคกา’ ให้หญิงสาวเทียบเท่ากับเขา บนผืนทรายแห่งนี้เช่นกัน

ดวงตาคมกริบมองนิ้วเรียวยาวที่ครอบครอง ‘แหวน’ สัญลักษณ์ของ ‘อูสต์วาดี’ แสงสว่างทั้งสี่ทิศ กับ ‘ลูกโอลิฟ’ ที่เป็นตัวแทนของ ‘โอลิวีน’ ชายหนุ่มนึกถึงเรื่องราวระหว่างเขากับเธอ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเชื่อมผืนทรายของทั้งสองเฝ้าในเวลา

ซาฟาร์เลื่อนสายตามามองร่างบางบนฟูกขนาดใหญ่ ซึ่งกำลังหลับสนิท อยู่กับลูกชายตัวน้อยวัยสี่เดือน ก่อนจะก้มลงไปชิดแก้มเนียน ที่อวดความสวยงามอยู่เสมอ

สัมผัสที่อ่อนโยนทำให้เปลือกตาบางลึบขึ้น ก่อนจะยิ้มสวยส่งให้ใบหน้าที่ไม่มืดกลมมุดบดบัง ยามได้อยู่กันตามลำพัง

“ซาฟาร์” เนเกฟัทททายซีคตัวใหญ่ของเธอ

นัยน์ตาสวยมองร่างสูงที่นั่งลงข้างๆ ก่อนจะหันไปมองเจ้าตัวน้อยที่กำลังหลับสนิทอย่างไม่สนใจผู้เป็นพ่อที่เพิ่งเข้ามา ร่างบางขยับขึ้นมาเอนหลังพิงกับหมอนใบใหญ่

“ผมกำลังคิดว่าเจ้าตัวน้อยควรจะได้แยกห้องได้แล้วล่ะ” คิ้วหนาขมวดนิดๆ

พลางไล่จุมูกเก็บความหอมบนแก้มเนียนอีกรอบ ก่อนจะเริ่มชุกใช้ข้างลำคอขาว
หอมกรุ่น

“ซีทรินเพิ่งจะสี่เดือน ท่านอย่าเพิ่งคิดอะไรบ้าๆ อิกนะ” เสียงหวานดูคนที่เริ่ม
คลอเคลียเธอ

“คิดบ้าๆ ที่ไหน” เสียงดูๆ บ่นเบาๆ

ซีคหนุ่มโน้มตัวลงไปใกล้ภรรยา มือใหญ่ลูบไล้เรือนร่างอย่างที่เขารู้ว่า
ภายใต้ชุดสวยนี้ หญิงสาวชุกซ่อนความงดงามไว้แค่ไหน ถึงแม้ความเป็นอิสตรีจะ
มอบทายาทให้ ‘อุสตร์วาทิ’ แล้วถึงสามคนก็ตาม

“คุณกอดเจ้าตัวน้อยมากกว่าผมอีก” รอยยิ้มเจ้าเล่ห์สอดรับกับแววตา
กรุ่มกริมหวานฉ่ำ

“ซาฟาร์...ลูก็ยังเล็กนะ”

ริมฝีปากบางถูกเบียดชิดจากริมฝีปากของคนเจ้าเล่ห์ มือบางพยายามดัน
คนตัวใหญ่ออก ก่อนจะสะดุ้งนิดๆ เพราะเรียวखाสวยถูกฝ่ามือที่ลอดผ่านจาก
ชายกระโปรงยาว เข้าสัมผัสผิวนุ่มเนียนของเนื้อผิวบนต้นขา

‘เครีก ๆ ๆ’

เสียงไอเล็กๆ แทรกอยู่ใกล้ๆ อย่างจงใจขัดจังหวะ

ใบหน้าคมสันผลจะจากเรียวปากบาง มือใหญ่ชะงักจากเรียวखाสวย พลาง
ตัวดสายตาไปทางบุตรชายคนเล็ก ก่อนจะขมวดคิ้วนิดๆ เพราะเหมือนเจ้าตัวน้อยจะ
ยิ้มยั่วอยู่บนมุมปากอย่างไม่รู้ตัว ทั้งๆ ที่ยังหลับสนิท

เนเกฟยิ้มกว้างอย่างไม่ปิดบัง เพราะทันได้เห็นรอยยิ้มเล็กๆ ที่เหมือนกำลัง

ฝันดี มากกว่าจะจิงใจชัดเจนหะคนที่กำลังจะเก็บความหวานจากเธอ

“หวงแม่นักนะ” เสียงดุๆ เช่นเขี้ยวตัวการ์ที่ยังหลับไม่รู้เรื่อง ก่อนจะโอบรับบางให้ขึ้นมาพิงอยู่บนแผ่นอกกว้างของตน พลังจับบนหน้าผากเนียนเบาๆ

“ฉันเพิ่งอ่านรายงานที่สามะสรุปมา เราต้องรีบขนแร่ เพื่อให้ทันกำหนดที่จะปิดเหมืองในช่วงฤดูที่พายุทรายโหมหนัก” ใบหน้าสวยเงยมองใบหน้าคมสันที่อยู่ชิด “ในรายงานไม่มีอะไรยุ่งยาก นอกจากสภาพอากาศที่เริ่มแปรปรวน ทำให้ขบวนขนแร่ต้องเจอกับพายุทรายก่อนเวลาไปบ้าง”

“แต่...ฉันกำลังห่วงเรื่องปัญหาตรงรอยต่อของแต่ละฝันทราย” เสียงหวานกังวลชัด

“ผมก็กำลังห่วงเรื่องนี้เหมือนกัน” ซาฟาร์บอกภรรยา พลังจับต้นแขนเร็วไปเรื่อยๆ

“กฎในมอนเตเกิดขึ้น เพราะต่างฝ่ายต่างถูกยุยง และระเบิดเคมีก็เป็นสิ่งที่ถูกนำมาเป็นหัวข้อให้เกิดการแตกแยก” เสียงหวานเริ่มบอกข้อมูล “พวกที่ได้ประโยชน์ กำลังนั่งกอบโกยเป็นกอบเป็นกำ”

“ผมมั่นใจว่าจะระเบิดเคมีอยู่จริง”

“ฉันก็คิดแบบนี้เหมือนกัน” ใบหน้าสวยหันไปมองลูกชายตัวน้อยที่นอนอยู่ใกล้ๆ

ซิคหนุ่มมองมือบางของภรรยา ที่กำลังขยับผ้าฝืนบางให้ลูกน้อยนอนสบายขึ้น ดวงตาคมมองดวงหน้าเล็กๆ ที่ยังหลับสนิท ก่อนจะยิ้มนิดๆ กับปากเล็กๆ ที่ขมขมิบเหมือนกำลังฝันถึงของอร่อย

“หลับยังเจ้าเล่ห์ขนาดนี้ ไตขึ้นจะขนาดไหน” ผู้เป็นพ่อบ่นเบาๆ นิ้วใหญ่ได้
แก้มบุตรชาย

“อีกหน่อยคงต้องมาดูว่าลูกชายกับพ่อ ใครจะเจ้าเล่ห์มากกว่ากัน”

ซาฟาร์หัวเราะเบาๆ พลังจูบซั๊บแก้มเนียนของภรรยา อ้อมแขนแข็งแรงโอบ
รอบไหล่บางอย่างทะนุถนอม

“ซาฟาร์” เนเกฟเรียกสามี “พวกมอเตเป็นพวกรักสงบ ฉันไม่ยอมให้พวก
เขาเป็นผู้รับเคราะห์กับอาวูธอันตรายนี่”

“พวกที่นั่นเฉยๆ และได้ประโยชน์มากที่สุด...คือ...พวกบารีกี”

“บารีกีไม่ใช่นักรบ...แต่เป็นพวกฉวยโอกาส”

ซิคหนุ่มมองใบหน้าสวยของภรรยา พลังครุ่นคิดเรื่องราวต่างๆ ที่ได้รับข่าว
มา ก่อนจะถอนใจเบาๆ หากก็พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับทุกอย่าง เพียงเพื่อความ
ความสุขสงบกลับคืนสู่ผืนทรายทุกผืน

“คุณได้รับข่าวสารไม่เคยขาด...ซิคกาของอูสต์วาติได้เลขาเก่งก็แบบนี้
แหละ” เสียงดุษุ่ เย้าภรรยา

เนเกฟยิ้มสวยให้กับซิคตัวใหญ่ ซึ่งเธอจะต้องคอยสรุปเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้
ทุกวัน เหตุเพราะยังไม่ได้เลขาถูกใจ อีกทั้งเขาก็ไม่เคยคิดจะหาอย่างจริงจัง เพราะ
ภรรยาก็เหมือนเลขาประจำตัวอยู่แล้ว

“อีกหน่อยเจ้าธาร์เอาตัวฮามะไป คุณจะหาเลขาเก่งๆ แบบนี้ได้ที่ไหน”

“ท่านล้มไปแล้วหรือไงว่า...ฮามะ...เป็นนักรบของโอลิวีนเหมือนกัน” เนเกฟ
บอกให้ซิคหนุ่มรู้ว่า...หญิงสาวของโอลิวีนจะไม่ยอมให้อุตสาหกรรมหนักเช่นเดียวกับนักรบ

หนุ่มของเผ่า

“วันก่อน...เกิดความผิดพลาดในเครื่องอัดความดัน” เสียงดูๆ เริ่มเล่าเรื่อง “ถ้าเครื่องระเบิดจะเดือดร้อนกันทั่วหน้า เพราะใช้คนที่ดูแลเรื่องเครื่อง ไม่ยอมทวนระบบตามคู่มือทุกวัน พอธรรูรู้เรื่องนี้...ผมก็เพิ่งเห็นกับตาว่าพายุคลื่นทรายในโรงไฟฟ้าเป็นยังไง”

เนเกฟหัวเราะเบาๆ เพราะนึกภาพออก

“ดีนะ...ที่พวกทหารมาช่วยกันห้ามไว้ก่อน ไม่งั้นคงได้จัดให้หมอนั่นออกมาจากเครื่อง เพราะโดนน้ำมันโกลีนจับอัดเข้าไปแทน” ซิคซาฟาร์ส่ายหน้านิดๆ ให้กับคนที่คุมคนงานทั้งโรงไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ

“ท่านอยากเห็นตอนคลื่นทรายสงบนิ่งไม่ต่อล้อต่อเถียงบ้างไหม” น้ำเสียงหวานเจือหัวเราะ

ซาฟาร์หัวเราะเบาๆ อย่างรู้ความหมายว่า ‘ใคร’ ที่ทำให้คลื่นทรายสงบได้ อย่างไม่น่าเชื่อ ซึ่งตัวเขาเองก็ไม่ได้แปลกใจอะไร เพราะ ‘หัวใจ’ ก็เป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ ‘พายุ’ อย่างเขากลายเป็นละอองทรายได้เหมือนกัน

จะต่างอะไรกับ ‘คลื่นทราย’ ยังมีสิ่งยึดเหนี่ยวมาตั้งแต่วัยเยาว์ ยิ่งทำให้ความผูกพันฝังลึก จะเหลือแค่รอเวลาเคียงข้างกันอย่างแท้จริงเท่านั้น

ดวงตาคมเหลือบมองเจ้าตัวน้อยอีกรอบ ก่อนจะเปรยถามภรรยา

“ทำปากขมขมแบบนี้ เพราะหิวหรือเปล่า”

“กำลังหลับฝันดีต่างหาก” เสียงหวานช่วยบอก

ซิคหนุ่มยิ้มนิดๆ อย่างเป็นต่อ ก่อนจะเอ่ยกระซิบบ้างไปหูชาว

“ฝันดี...แสดงว่าต้องหลับยาว”

หญิงสาวหันขวับไปทางใบหน้าคมสัน นัยน์ตาสวยเห็นดวงตาคมกริบเป็นประกายแวววาว คิวรียวสวยขมวดใส่ทันทีอย่างเข้าใจความหมาย

“ซาฟาร์...ท่าน” ร่างบางสะดุ้งนิดๆ เหตุเพราะ...

ซีคเจ้าเล่ห์เริ่มปลดกระดุมด้านหน้าชุดยาว มือใหญ่จงใจสอดเข้าไปกอบกวมเนิ่นเนือ ที่เขารู้ดีว่าให้รสหวานแค่ไหน ยามได้ลิ้มรสปลายยอด หากเป็นเพราะหลายเดือนที่ผ่านมา เขาโดนผลผลิตของตนเองจับจ้องไว้ตลอดเวลา

หญิงสาวพยายามขยับหนี แต่ก็ไม่พ้นอ้อมแขนที่รั้งให้เธอลงมานอนอยู่บนพื้นพรม เหตุเพราะเกรงเจ้าตัวน้อยจะตื่นขึ้นมา จากความผูกพันที่พร้อมจะตอบรับซึ่งกันและกัน

ชายหนุ่มค่อยๆ จูบซับกลิบปากบางที่หญิงสาวเผยอขึ้น ก่อนนี้ก็ยิ้มอย่างเป็นต่ออยู่ในใจ เพราะเจ้าของมือบางกำลังโน้มต้นคอของเขาให้สัมผัสแนบชิดขึ้นอีกเช่นกัน

‘ความผูกพัน’ ที่หลอมรวมขึ้นจาก ‘หัวใจ’ กับภาวะแห่งเผ่าพันธุ์ จาก ‘เหตุการณ์’ ที่กำลังเกิดขึ้นท่ามกลางความขัดแย้งที่อยู่ระหว่างรอยแยกของแต่ละเผ่า ทราบ ‘ความมุ่งมั่น’ บน ‘ความรอบคอบ’ เท่านั้นที่จะทำให้ผ่านพ้นอุปสรรคต่างๆ ไปได้

